

Че кой ли пъкъ не се радва на първия снѣгъ!

Като се понагледахъ дѣцата на снѣга, Мирчо се обърнѣ къмъ Пенка и ѣ каза: „Знаешъ ли какво да направимъ, сестрице? — Да донесемъ на човѣка малко хлѣбъ, че той може да е огладнялъ“.

— „Бива, бива“, отговори Пенка.

Тѣ се хваняхъ за рѣцѣ, завтекохъ се и наскоро се върняхъ, като държахъ въ рѣцѣтъ си по единъ порѣзникъ хлѣбъ. Тѣ пѣвахъ по парче хлѣбъ въ устата на човѣка, нѣ той не рачеше да яде, защото още не бѣше огладнялъ.

— Видишъ ли, Пенке, — на нашия дѣдо не му се яде хлѣбъ, за туй да вземемъ да го натрѣшимъ, за да го искалвжтъ врабчетата, защото тѣ сега никждѣ не могатъ си намѣри храница.

